

เทวดา

บทที่ 30

พิมพ์สมรไม่มีใครวางใจแต่ก็ไม่มีทางเลือก ยอมให้ชายหนุ่มประคองขึ้นรถพาลกลับบ้าน เด็กชายตามมาเกาะมือมารดาขึ้นมา สีหน้าอ่อนประกายตาขริ้มที่มองชายหนุ่มร่างสูง ฉายความหวังโยเยอย่างชัดเจน

เธอเห็นเด็กชายเกาะไหล่พุดจากกับชายหนุ่มอยู่นาน โดยที่เทพินยืนยิ้มมองอย่างพอใจกระซิบบอกพิมพ์สมรว่า

“ดูซิ เข้ากันได้แล้ว”

เธอเองก็แปลกใจเป็นที่สุด

แล้วยังสภาพบ้านหลังใหญ่ที่เป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งภายในภายนอก ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เธอคิดว่าเกิดขึ้น หลังเกิดพายุกระหน่ำรุนแรง ไม่น่าเชื่อว่าทุกอย่างจะกลับเข้าที่เข้าทางอย่างรวดเร็ว

เธอคงฝันไปจริงๆ หรือว่าเธอบ้าไปแล้ว หรือว่าเป็นเพราะยาที่เขาให้เธอ

เธอพึมพำ เมื่อนั่งมาด้วยกันในรถ “คุณเสก พริมไม่เข้าใจอะไรเลย พริมเป็นบ้าไปแล้วหรือยังงั้นนี่”

เสียงตอบบออ่อน “อย่าคิดมากเกินไป พริมไม่บ้าหรอก”

“พาพริมกลับบ้านนะคะ”

“ได้ซิ ผมจะพาพริมกลับบ้านเดี๋ยวนี้”

ในท่ามกลางความเงิบ เธออดไม่ได้ที่จะถาม “คนพวกนั้นไปไหนกันหมดคะ”

“คนพวกไหน” เสียงถามอ่อน ไบหน้าที่หันมาจากพวงมาลัยรถยนต์กระจ่างเรื่องรองอยู่ในความมืดสลัว

“คุณดา คำหยาด นายคำแปงคนสวน”

“ไปกันหมดแล้ว”

“นั่นซิคะ ไปไหน ไปยังไง”

“ไปตามวิถีทางที่ถูกลิขิตไว้....”

“แต่ว่าทำไมจู่ๆ ก็หายไปเฉยๆ”

“ไม่ได้หายไปเฉยๆ หรือ เป็นพวกเทวดาพาไป” เสียงตอบเจือหัวเราะทำให้เธอคิดว่าเขาพูดเล่นจึงตัดพ้อต่อว่า

“ทำไมพูดเล่นแบบนี้ตลอดเวลาคะ”

อีกฝ่ายยิ้มเฉย เธอจึงได้แต่ถอนใจฟิงกายหลับตาแล้วผลอหลับมารู้ตัวเมื่อรถจอดหน้าบ้าน ปลายมืออ่อนๆ ลูบแก้ม เธอลืมตามองก็เห็นไบหน้าคมสะอาดอันประกายตาอ่อนโยนจับมมองอยู่

“ถึงบ้านพริมแล้ว”

เธอขยับตัว “คุณเสกขับรถกลับบ้านดี ๆ นะคะ”

สีหน้าเขาขริ้มลง “พริม... ผมมีอีกเรื่องหนึ่งจะบอก”

“ไว้บอกพรุ่งนี้ได้ไหม นี่ตึกมากแล้วนะคะ”

“ผมคงไม่มีพรุ่งนี้อีกแล้ว”

“อย่าพูดเล่นนะคุณเสก”

อีกฝ่ายถอนใจหนักหน่วงทำให้เธอต้องนั่งนิ่งจ้องมองถามคาดคั้น “คุณเสกพูดเล่นใช่ไหม พรุ่งนี้เราก็จะพบกันแล้วหัวเราะกันอย่างเดิมใช่ไหมคะ”

อีกฝ่ายจับมือเธอ มองเธอหนึ่ง

“ผมบอกพริมแล้วว่าพอเสร็จงานผมก็จะต้องไป ยิ่งตอนนี้ผมมัวหมองปนเปื้อนไม่บริสุทธิ์ ผมจึงอาจไม่ได้กลับไปที่คุณเดิม แต่ที่นี้ก็ไม่ใช่ที่ของผม.....”

“ไม่เอานะ คุณเสกอย่าพูดอย่างนี้ ไม่ว่าจะพูดจริงหรือว่าพูดเล่นพริมก็ไม่อยากฟังทั้งนั้นเข้าใจไหมคะ”

“ผมทำพินัยกรรมมอบทุกอย่างให้พริม ช่วยดูแลแม่ผมด้วย”

“คุณเสก หยุดพูดเล่นเดี๋ยวนี้...!”

มีการเคลื่อนไหวจากข้างในบ้าน ประตูบ้านถูกเปิดแล้วแม่กับพี่สาวเธอก็ก้าวออกมาขึ้นมอง ทั้งที่อวรณ์ พิมพ์สมรก็ต้องรีบดึงมือออกจากมือเขา หันมองอย่างร้อนใจแล้วว่าคนทั้งสองจะเข้าใจเธอผิด

“คุณเสกจะลงไปทักแม่กับพี่พรณไหมคะ”

“ไม่ละ ตึกแล้ว พริมไปเถอะ”

“ถ้าอย่างนั้นพบกันพรุ่งนี้นะคะคุณเสก... สัญญานะคะ”

ยิ้มของเขาดูเศร้าจนเธอต้องรีบคว้า ทาบมือกับต้นแขนที่แข็งแรงและมืออ่อนๆ ก็กระซิบมือบางๆ เธอของเธอไว้อีกครั้ง

“สัญญากับพริมก่อนซิ”

“ไม่มีใครรู้ล่วงหน้าหรอกว่าจะเกิดอะไรในวันพรุ่งนี้ คนที่ให้สัญญา ต้องผิดสัญญามานักต่อนักแล้ว”

“คุณเสก...อะ...” เธอร้องออกมา จะร้องไห้เสียให้ได้

คนที่ออกมายืนมองรอคอย ร้อนใจจนทนไม่ไหวพากันเดินตรงมาหาทำให้เธอต้องรีบก้าวลงจากรถ พอปิดประตู รถยนต์คันนั้นก็เคลื่อนจากไป

“คุณเสก...” เธอหันขวับเรียกไม่ทันจึงได้แต่ยืนมองตาม..... รู้สึกเหมือนบางสิ่งที่มีค่า ลอยวูบออกไปจากหัวใจทิ้งไว้แต่ความว่างที่เจ็บเหงา

“ไปไหนมาพริ้มกลับมาดึกตื่นปานนี้ มีอะไรกับคุณเสกบอกมาซิ...! ทำไมถึงรำลាក់นานไม่ยอมเข้าบ้าน”

ยังไม่ทันถึงตัวเธอก็ถูกตั้งคำถาม ทั้งแม่และพี่สาวตั้งตัวเป็นโจทก์ยึดเยียดข้อหาให้จนรับไม่ทัน ที่ร้ายก็คือเธอนึกเรื่องเล่าที่มีน้ำหนักเชื่อถือได้ไม่ออกเลยสักเรื่องเดียว...

พอชายหนุ่มกลับเข้าบ้านก็เห็นกระดาษโน้ตเขียนตัวหนังสือใหญ่ โย่เย่ฝีมือแม่จิวสาวใช้ปิดอยู่ที่ประตูห้องทำให้เขาต้องขับรถออกจากบ้านอีกครั้ง

“คุณผู้หญิงไม่สบาย รอยุ่ที่บ้านสวนบอกให้คุณเสกไปรับคะ ส่วนจิวทง่วงรอบอกไม่ไหว เข้านอนแล้วคะ”

แม่เขามีบ้านสวนริมแม่น้ำทิ่งให้ญาติห่างๆ ดูแล วันดีคืนดีก็ไปขลุกอยู่ด้วยเพราะชอบบรรยากาศริมน้ำที่ห่างไกลความสับสนวุ่นวายของผู้คน แต่ในคืนนี้ซึ่งเป็นวันพระสำคัญ แม่ไม่น่าจะมาที่นี้ คงจะมีเรื่องน่าอะไรสักอย่าง

ประตูรั้วอยู่ไกลจากตัวบ้าน ชายหนุ่มจอดรถทิ้งไว้แล้วตะกายข้ามเข้าไป เจ้าสุนัขทั้งฝูงวิ่งออกมาส่งเสียงเห่าเกรียวกราว ก่อนจะเปลี่ยนเป็นครางทักทายจืดๆ โบกหางไปมาอย่างยอมรับ

ข้างในบ้านยังปิดไฟเงียบ

“แม่ครับ... น้าบุญครับ... มีใครตื่นอยู่บ้างครับ”

ประตูหน้าเปิดแง้ม ชายหนุ่มผลักเข้าไป แล้วอะไรบางอย่างก็ครอบคลุมลงมาหา... เป็นแหดตาข่ายไนลอนขนาดใหญ่ ร่างของผู้ชายสองคนถาโถมตามกอดรัดจนล้มลงแล้วกดหลังมัดร่างเขาไว้อย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มมิได้ตื่นนอนต่อสู้อแม่แต่น้อย ยอมให้อีกฝ่ายขึ้นคล้องกอดหลังมัดโดยดี

“อ้อฮ อ้นจจ” เสียงเรียกเรียกไม่เด็ดเนื้อร้อนใจ ทำให้คนที่อยู่ในเงามืด หน้าเสียวเลิกลัก “จะทำอะไรครับ นีวันพระนะ”

“แก..... แกรู้ได้ยังไง...!”

“อ้อฮอย่าทำเลย บาปหนักนะครับ ยังไงๆ ผมก็กำลังจะตายอยู่แล้ว”

“แกควรจะตายตั้งนานแล้ว” อ้อฮฮา กระซอกเสียง

ชายหนุ่มปล่อยให้อีกฝ่ายช่วยกันพันเชือกผูกมัดโดยไม่ต่อต้าน ขณะที่น้ำเสียง พุดทุ่มหนักไม่ได้แปรเปลี่ยนห้วนไหน

“คนเราต้องตาย ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ทุกคนเกิดมาอย่างยากลำบากจึงมีสิทธิที่จะอยู่ ที่จะทำกิจธุระให้เสร็จหรือสร้างกุศลผลบุญปูทางเดินของเขา คนที่คิดร้ายหมายฆ่าคนอื่นนี้ บาปหนักนะครับ และบาปไม่สูญสลาย ยังไงๆ คนทำบาปก็หนีผลกรรมไม่พ้น”

“แกไม่ต้องมาสั่งสอนฉัน” อ้อฮฮาผลักไหล่หนาๆ ของหลานไนไล้ เสียงสน้อย่างประสาทเสียงเรียกลูกชาย “อ้นจจ... จัดการได้แล้ว..!”

อ้นจจเองก็มือไม้สั่นเมื่อจัดเตรียมสื่อสังหาร ที่สุดเขาก็ปักเข็มแหลมเข้าใส่..! พิษร้ายถูกฉีดเข้าร่างใหญ่แล้วซึมชาน นานแล้วที่พ่อลูกแอบเลี้ยงงูรีดพิษด้วยตัวเอง เจ้างูตัวใหญ่ถูกนำไปใส่กรงมาด้วยเพื่อให้ฝังเขี้ยวกับเนื้อมนุษย์เพื่อสร้างหลักฐาน นัยน์ตามันวาววาวนอนนิ่งเหมือนรอคอย

ร่างใหญ่ที่ไม่อาจหนีพ้นความเจ็บปวด มีอาการสะดุ้ง กระตุกเกร็งเล็กน้อยแต่ก็ไม่ตื่นนอนเหมือนรอรับความตายด้วยความสมัครใจ...

แล้วพิมพ์สมกับแม่และพี่สาวก็ถูกเรียกมาโรงพยาบาลด้วยความตื่นตระหนก เธอได้รับฟังคำบอกเล่าว่าเสกสิทธิถูกงูพิษกัด หมดสติอาการสาหัส ชีพจรอ่อนแทบจับไม่ได้ เป็นที่คาดว่าเขาคงอยู่ได้อีกไม่กี่ชั่วโมง

คุณสุขสันต์เล่าพลางร้องไห้ มีคนครอบครัวของคุณอ้อฮฮา แวดล้อมปลอบโยน

“อ้าวันตีชวนป้าไปบ้านสวนแล้วทานอาหารผิดเกิดปวดท้องคลื่นไส้ไม่สบายขึ้นมาพร้อมๆ กัน ป้าโทรเรียกเสกจะให้ไปรับแล้วรอไม่ไหวเลยไปโรงพยาบาลกันเอง เสกตามไปรับแต่ไม่พบใครแล้วโดนงูกัด กว้าน้าบุญจะกลับไปพบ เขาก็เป็นอย่างนี้... ไร้... แม่ไม่น่าเรียกลูกไปพบอันตรายเลย...”

คนเล่ามีสีหน้าซุบซิดแสดงว่าไม่สบายจริง ส่วนคุณวันดีที่แสดงอาการเหมือนเจ็บป่วย พอแผลตัวก็กลับลุกนั่งแล้วคล่อง เปลี่ยนสีหน้าท่าที่เป็นอีกคนหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยความนึกคิดซับซ้อนและแผนการชั่วร้าย

อ๊ชชาและอนัจจ ที่วางหน้าสลด ก็ช่วยปลอบคุณสุขสันต์ก็เช่นกัน
 “หมอกำลังพยายามรักษาอย่างเต็มที่ คุณพี่ทำใจดี ๆ เถอะครับ”
 “อ๊ชก็รู้แล้วว่าไม่มีทาง เราแค่รอเวลาที่เขาจะจากไปเท่านั้น”
 คุณสุขสันต์พูดแล้วปล่อยโฮ

คุณฤทัยน้ำตาตกกอดเพื่อน “สุขสันต์ ฉันเสียใจกับเธอด้วย โธ่ ไม่น่าเลย ฉันเห็นใจเธอจริงๆ”

เพื่อนหญิงทั้งสองกอดกันร้องไห้ ทำให้คุณวันดีแอบค้อน และพ่อลูกก็มีสีหน้าซึ่งเครียด

พรรณศรีและพิมพ์สมรบหน้าเผือดซีดจุกกันเข้าไปเยี่ยม...
 พิมพ์สมรบนั้นหมดแรงจนต้องอาศัยยึดแขนพี่สาว ร่างสูงใหญ่ล้ำสันที่นอนหนึ่งไม่ไหวติงอยู่ในห้องผู้ป่วยวิกฤติ ดูเผิน ๆ ก็คล้ายหนุ่มเจ้าสำราญ คนเดิมที่เธอเคยใกล้ชิดสนิทสนม หากผิวเขาไม่ขาวราวกระดาษ และสัญญาณจากเครื่องวัดต่าง ๆ จะไม่ครางเป็นระยะ ๆ ขณะที่กำลังทำงาน

เธอน้ำตาไหลตกเศร้าเสียยิ่งกว่าพรรณศรีที่ลูบหลังโอบไหล่ กระซิบปลอบร่ายยอมรับว่าเขาเป็นคนรักของเธอ

“ใจดี ๆ เถอะพริ้ม คุณเสกกำลังจะไปสบายแล้ว”

“ไม่เอา... พริ้มไม่ยอม...” เธอจับมือชายหนุ่มแน่น “อยู่กับพริ้มนะคุณเสก อย่าไปไหนนะ.....”

สัญญาณเครื่องวัดลากยาวบอกว่าหัวใจชายหนุ่มหยุดเต้น...!
 พิมพ์สมรบกรีดเสียงเรียกนายแพทย์ กลุ่มคนกรูเข้ามาข้างเตียงทำการช่วยชีวิตอย่างเต็มที่ เธอถูกประคองออกมาออกกันร้องไห้ร้องห่มกับพวกผู้หญิงสูงวัย หากพอแพทย์ออกมารายงานว่าหัวใจเขากลับเต้นโดยใช้เครื่องช่วย สีหน้าของพ่อแม่มือกครอบครัวยุชชาก็กลับขริมเครียด

พรรณศรีประคองน้องสาวกลับเข้าไปนั่งเฝ้าคนป่วย แล้วปลิกตัวออกมาตามลำพัง เธอชะงักเมื่อพบ อนัจจยืนขวางทาง

“พี่เสียใจด้วยนะพรรณ” สีหน้าเขาไม่ได้เยาะหยัน

ดวงตาที่มองเธอ ไม่อาจซ่อนความรู้สึกหลังที่ฝังลึกในใจ

“ขอบคุณค่ะ พี่อนัจจ”

เธอห่างเหินไว้ตัว ชุ่นเคืองตั้งแต่เขาตามถ่ายรูปเธอกับศพลงมาประจานหวังให้เธอขาดจากเสกสิทธิ์ “แต่พี่อนัจจแสดงความเสียใจผิดคนแล้ว พรรณแค่เข้าพิธีแต่งงานกับคุณเสกเท่านั้น แต่ว่าคนที่รักกันจริงๆ คือคุณเสกกับพริ้มต่างหาก”

“พรรณพูดเพราะโกรธใช่ไหม พี่ขอโทษที่ทำไปอย่างนั้น พี่ยอมรับผิด ต่อไปพี่จะดูแลพรรณเอง วางใจเถอะ”

สีหน้าเธอเยาะหยัน “ไม่ต้องหรอกค่ะ พรรณดูแลตัวเองได้”

“พรรณจะกลับไปหาศพไหม” เขาคาดเดา น้ำเสียงพูดต่อกระด้างเยาะหยัน “พรรณรักเจ้าผู้ชายคนนั้นขนาดนั้นเทียวหรือ คิดบ้างไหมว่าคนประเภทไหนกันที่ยอมให้คนรักไปแต่งงานกับผู้ชายอื่นเพื่อเงิน ตาสว่างเสียทีเถอะ...!”

“ขอบคุณที่พี่อนัจจหวังดี พรรณตั้งใจจะเลิกกับศพอยู่แล้ว”

“แล้วมันจะยอมเลิกง่ายๆ หรือเปล่า มันต้องตามติดแล้วพรรณก็คงใจอ่อนเพราะรักมันเหลือเกินจริงไหม”

“นั่นเป็นเรื่องของพรรณไม่เกี่ยวกับใคร”

ชายหนุ่มถอนใจ น้ำเสียงกลับออดอ้อน สีหน้าวิงวอน

“ถึงยังไงพี่ก็ตั้งใจว่าจะดูแลครอบครัวของพรรณ พี่สัญญาว่าไม่ว่าพรรณต้องการอะไรพี่จะหามาให้ทุกอย่าง”

พรรณศรีเสียงแข็งตอบโต้ “แต่ว่าครอบครัวของพรรณไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพี่อนัจจ”

“พรรณไม่เชื่อว่าพี่ทำได้ใช่ไหม” เขาเจือหัวเราะพูดต่อ “รู้ไหมว่าหากเสกตาย ครอบครัวพี่ต้องดูแลจัดการทรัพย์สิน เพราะอาสุขสันต์ไม่มีใครอื่น”

เธอยิ้มอย่างผู้มิชชั “พี่อนัจจแน่ใจหรือคะ... แต่พริ้มเล่าว่าคุณเสกพูดเหมือนรู้ตัวว่าจะมีเรื่อง คุณเสกฝากให้พริ้มดูแลแม่และบอกว่าได้ทำพินัยกรรมมอบทุกอย่างให้พริ้มแล้ว”

สีหน้าอีกฝ่ายบอกความแปลกใจ ตกใจคาดไม่ถึง “จริงหรือ...! จะเป็นไปได้ยังไงกัน...!” แล้วร่างสูงก็ผลไปสะกิดเรียกคุณอ๊ชชาและคุณวันดีออกไปกระซิบพูดกันอย่างเคร่งเครียดจริงจัง

หากใครผ่านมาใกล้อาจได้ยินเสียงกระด้างชุ่นเคืองดังแว่ว

“จะต้องจัดการแม่พริ้มอีกคนหรือยังงัย”

“จะทำไฉนได้ยังงัย แม่ตัวดียังมีพี่มีแม่.....”

“อืม... หรือจะหาวิธีบังคับให้มันเซ็นชื่อ.....”